

zvýšení dávky, stanoví jako důsledek nepodání oznámení o převodu, předepsaného v § 16 odst. 1, žal. úřad také zjišťuje, že st-l nepodal tohoto oznámení, a stížnost správnost tohoto skutkového předpokladu nepopírá. Že st-l podal včas přiznání k dávce, je pro otázku zvýšení dávky podle § 24 prav. irrelevantní.

Co se týče nabývací hodnoty . . . , namítá stížnost mimo jiné, že úřad nebyl oprávněn určit nabývací hodnotu částkou 31.043 Kč, když při posledním převodu s firmy B. na st-le byla pro vyměření dávky hodnota zcizovací stanovena částkou 83.100 Kč. Námitku stejného obsahu vznesl st-l již ve svém odvolání, žal. úřad však na ni ve svém rozhodnutí zvláště nereagoval, vycházejí patrně z právního názoru, že st-l je podle § 17 odst. 3 prekludován i s touto námitkou.

Názor tento není správný. Prekluse, stanovená výše uvedeným předpisem § 17 odst. 3 dávk. prav. vztahuje se pouze na ocenění hodnoty, t. j. zjišťování skutkových momentů pro určení hodnoty významných, nezasahuje však námitky právní, jakou jest i námitka, že nabývací hodnota nemůže být stanovena částkou vyšší nežli byla částka vzata při posledním rozhodném převodu jako hodnota zcizovací.

Poněvadž tedy žal. úřad, veden mylným právním názorem o preklusi této námitky, nezabýval se jí věcně, ač šlo o námitku relevantní (srov. Boh. A 11.063/34), bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.916.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Oprava omylu strany v údajích o nabývací hodnotě.

(Nález ze dne 16. května 1935 č. 14.880/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7721, 7723/29.

Věc: Ottilie S. v Ú. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Smlouvou trhovou z 2. prosince 1931 prodala st-lka dům č. p. . . ve vložce č. . . kat. obce K. za 450.000 Kč. V přiznání udala trhovou cenu 200.000 Kč, nabývací hodnotu k 1. lednu 1914 částkou 100.000 K. Platebním rozkazem ze 17. února 1932 vyměřil starosta města Ú. dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti na základě nabývací hodnoty 100.000 K k 1. lednu 1914 podle úředního šetření a zcizovací ceny 450.000 Kč podle trhově smlouvy. Podáním z 22. února 1932 sdělila st-lka vyměřujícímu úřadu, že při sepisování přiznávky nedopatřením kanceláře jejího právního zástupce byly v ní uvedeny nabývací hodnota 100.000 K a zcizovací cena 200.000 Kč z jiné přiznávky. Z trhově smlouvy je patrné, že v daném případě zcizovací cena činila 450.000 Kč a podle toho měla správně také nabývací hodnota býti uvedena částkou

200.000 K. O tom nabídla důkaz výsledkem advokáta Dra B., jenž dne 23. února 1932 pak vypověděl, že sepisoval dvojí přiznání k dávce z přírůstků hodnoty, a to jedno týkající se kupu v ceně 200.000 Kč a jedno v ceně 450.000 Kč, omylem do přiznání, týkajícího se Otilie S., byla dána prodejní cena 200.000 Kč, a do druhého přiznání cena tržová 450.000 Kč; poněvadž obyčejně udává obecnou hodnotu k 1. lednu 1914 — 50% prodejní ceny, udal v přiznání jako nabývací hodnotu částku 100.000 K, rovnající se polovině tržové ceny 200.000 Kč, kterýžto údaj se však vztahoval na druhý případ; správně měla nabývací hodnota býti uvedena částkou 200.000 K až 250.000 K.

Odvolání st-lky žal. úřad v pořadí instancí nevyhověl z těchto důvodů: Pokud se týče namítaného omylu v udání hodnoty nabývací následkem přepsání sběhlého v kanceláři právního zástupce při sepisování přihlášky, nutno sice všeobecně přiznati, že oprava mylných údajů přihlášky, uvedená v odvolání, pokud tomu nevádí nastalá prekluse, musí býti učiněna předmětem zkoumání odvolací stolice; avšak tato povinnost odvolací stolice nemůže býti založena jen tvrzením strany, že se stal omyl, nýbrž strana musí toto své tvrzení hodnověrně prokázati. Jinak by byla straně dána možnost zcela bezpodstatnými novými údaji svévolně řízení protahovati a úřadu ukládati povinnost zbytečného šetření. Strana se omezila v tomto směru na poukaz k značnému rozpětí mezi zcizovací cenou a udanou nabývací hodnotou. Tento poukaz nelze považovati za dostatečný důkaz omylu, poněvadž rozpětí mezi kupní cenou ve smlouvě a hodnotou nemovitosti stranou pro rozhodující den, 1. leden 1914 udanou, není nikterak nepřiměřené. To jest patrné z ocenění stav. úřadu, který ocenil nemovitost k 1. lednu 1914 obnosem 97.000 Kč. Pokud strana žádá, aby v případě neuznání omylu byla i zcizovací hodnota pojata do výpočtu dávky částkou v přiznání udanou, nutno připomenouti, že úřad není vázán stanoviti nabývací a zcizovací hodnotu dle téže pomůcky a to tím méně, když vzal pro zcizovací hodnotu za základ kupní cenu dle smlouvy. Jak známo, nemá strana nároku, aby úřad vzal za základ pro vyměření na místo zjištěné ceny obecnou hodnotu v době zcizení.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Stížnost shledává nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad bez vytýkácího řízení vyměřovací základy jednostranně změnil a na dodatečné údaje strany vzal zřetel jen, pokud byly pro stranu nepříznivy.

Pokud se týče zcizovací ceny, neshledal nss námitku tu důvodnou. Vyměřovací úřad vzal za základ pro vyměření dávky zcizovací cenu pozemku. Pro zjištění ceny předpisy § 17 dávk. prav., jichž se stížnost dovolává, vůbec neplatí, vztahující se jen na vyhledávání obecné hodnoty převedené reality. Ovšem jest úřad povinen i při zjišťování ceny stranu slyšeti. Tohoto slyšení nebylo však v daném případě třeba, kdyžž úřad vzal jako zcizovací cenu částku 450.000 Kč, kterou strana sama — v souhlasu s údaji tržové smlouvy — úřadu jako zcizovací cenu udala ve svém podání z 22. února 1932.

Co do nabývací hodnoty bylo uvážiti:

Žal. úřad — ve shodě s judikaturou nss-u (srov. Boh. A 7721 a 7723/29) — sám uznává, že strana jest oprávněna případný omyl co do údajů učiněných v řízení ukládacím uplatnit a opravit ještě i v řízení odvolacím s tím účinkem, že úřad jest povinen k opravě té hleděti; žal. úřad však praví, že strana zde svého omylu neosvědčila, nýbrž omezila se prý na poukaz k značnému rozpětí mezi cenou zcizovací a udanou nabývací hodnotou, toto rozpětí však nestačí omyl osvědčiti, poněvadž — jak patrně z ocenění stav. úřadu — jest docela přiměřeno.

Nss neshledal stanovisko žal. úřadu správným. Strana neomezila se na poukaz k značnému rozpětí mezi zcizovací cenou a udanou hodnotou, nýbrž v podání z 22. února 1932 uvedla, že údaje v přiznání z 1. února 1932 jak co do ceny zcizovací, tak co do hodnoty nabývací byly učiněny nedopatřením advokátní kanceláře právního zástupce strany, která omylem zaměnila dva převodní případy a udala zde cenu a hodnotu, která se vztahovala na případ druhý. Podobně potvrdil pak tyto údaje svědek Dr. B. při svém výsledku 23. února 1932, udávaje, že následkem sběhlé záměny dvou převodních případů udal v daném případě zcizovací cenu a nabývací hodnotu jinou, nežli tehdy udati chtěl. Není tedy ve shodě se spisy zjištění úřadu, že strana svůj omyl osvědčovala pouze poukazem na značné rozpětí mezi cenou zcizovací a udanou hodnotou nabývací. Poukazem tím odůvodňovala strana pouze, proč pokládá za správnou jako nabývací hodnotu částku 200.000 K, nikoli však to, že činí nyní udání odchylné od toho, co udala v přiznání; tuto opravu odůvodňovala pouze zmíněným nedopatřením kanceláře svého právního zástupce.

Jestliže však strana uplatnila, že se — udávajíc hodnotu nabývací v přiznání — zmýlila, a bylo-li by omyl ten pokládati za prokázaný, pak nemohl úřad za nabývací hodnotu, udanou stranou, pokládati hodnotu uvedenou (omylem) v přiznání, nýbrž hodnotu udanou v podání z 22. února 1932. Nepokládal-li pak hodnotu tu za přiměřenou, bylo na něm, aby zavedl řízení podle § 17 dávk. prav.

Ježto úřad vychází z předpokladu, že strana svého omylu neprokazovala jinak nežli poukazem na značné rozpětí mezi zcizovací cenou a nabývací hodnotou udanou v přiznání, předpoklad ten je však v rozporu se spisy, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.917.

Živnostenské právo: * Jediným znakem pravidelné dopravy motorovými vozidly podle zák. č. 198/1932 Sb. jest, že provoz dopravy je časově a místně upraven tak, že lze s ní počítati jako s dopravou se opakující.

(Nález ze dne 16. května 1935 č. 15.753/35.)